פרשת כי תשא תש"ג פרק לב' ט' - לב'

הערה: שאלון זה הוא המשך שאלון כי תשא תש"ב אשר עסק בחלק הראשון של פרקנו.
בשביל אלה שלא למדו ע"פ השאלון בשנה שעברה מרעתקת בזה שאלה א' משם,
הערסקת בפרוגלימה עיקרית של הפרק הזה.

א. דעות שונות לחכמים ולמפרשים בענין חטא העגל - מהו ?
קרא: רש"י לפסוק א' ד' ד"ה אלה אלהיך. ז' ד"ה שחת עמך.
רמב"ן " א' " אשר ילכו לפניהם, עד את הועבותם לעיניהם וכו'.
ד' ד"ה אלה אלהיך ישראל.
ואב"ע הקדמתו לפרק זה / אמר אבותם/ עד לא האמנתם בי מריתם מעלתם.
ר' יהודה הלוי: הכוזרי מאמר א' סעיף צ'ז.
1. כיצד השתדלו החכמים הנ"ל ללמד זכות על ישראל וכיצד באורו את חטא העגל?

ב. מה קשה למפרשים בפסוקים הבאים:
1. לפעורנו י"ט ד"ה וירא את העגל.
2. לראב"ע " " " " עד והמחולות סביבו.
3. ללרש"י כ"ז " כה אמר ומה ביגו ובין הרמב"ן החל מן וטעם כה אמר ... איננו מצות זובח ...(לשם מה מביא הרמב"ן את שמות ט"ז ל"ם).
4. לרש"י כ"ז ד"ה איש אחיו.
5. " ל"א " אלהי זהב.

ג. כא' מה עשה לך העם,
1. מה בין רש"י ראב"ע רמב"ן (החל מן וחנכון בעיני) בפירוש פסוק זה?
2. האם זו שאלה ריטורית או שאלה ממש?

ד. כ"ד ויצא העגל הזה. מה הקשי ואיך תרצוהו רשב"ם, ספורנו הבאור?
<u>הבאור</u>: כלומר, יצא להם העגין הרע הזה אשר אדוני רואה, ואני לא ידעתי את מחשבתם הרעה, כי מתחילה אמרו לעשות להם מורה דרך במקום אדוני, ועתה השתחוו לו ויזבחו לו, והכלל - יצא העגל הזה.

ה. ל' רש"י ד"ה אכפרה. והשוה בראשית רש"י ל"ב כ' ד"ה אכפרה פניו.
למה לא פרש כאן כפרושו שם ולא השתמש לבארו "לשון קנוח" בלבד?

ו. ל"ב רש"י - ספורנו ד"ה ועתה אם תשא חטאתם.
1. העתק פסוק זה בסמני פסוק לפי מרוש רש"י ואבא דוגמאות למקרא מיר מטוג זה.
" " " " " " " סופרנו!
2. מהו "הספר" לפי רש"י, רשב"ם, רמב"ן ומי מהם קרוב יותר לפשט?
3. מחני נא מספרך ... איתא בזהר וירא דף ק'ו; ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע. אמר ר' יהודה מאן חטא (מי ראה) אבא דרחמנותא כאברהם? תא חזי (=בא וראה) בגין כתיב: "ויאמר אלוקים לבן קץ כל בשר בא לפני... עשה לך תיבת... "ואשתיק ולא אמר לו מידי, ולא (= ולא בקש) רחמי; אבל אברהם, בשעתא דאמר ליה קב"ה "זעקת סדום ועמורה כי רבה, ארדה נא וארא..." מיד כתיב ויגש אברהם ויאמר "האף תספה צדיק עם רשע..." א"ר אליעזר: אף אברהם לא עבד שלימו (=לא עשה בשלימות) בדקא יאות. גם לא עביד מדי, לא חאי ולא חאי, אברהם חבע דינא כדקא יאות, דלא ימות זכאה עם חייבא ושארי מחמשים עד עשרה; עבד ולא אשלים, דלא בעי רחמי בין כן ובין כך, אבל מאן עבד שלימו כדקא יאות? דא (=זה) משה, דכיון דאמר קב"ה: "סרו מהר מן הדרך עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו" מיד מה כתיב: "ויחל משה..." עד דאמר "עתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני מספרך...", ואע"ג דכלם חטאו; ולא זז משם עד דאמר לו "סלחתי כדבריך", אבל אברהם לא אשגח, אלא אי אשתכח (=אם ישבא) בחו זכאי, ואם לאו - לא. ועל דא לא חזה בעלמא אדם דיגן על דורו כמשה דאיהו רעיה מהימנא (= רועה נאמן).
ועיין רמב"ן ד"ה מספיק החל מן "ולפי דעתי כי משה אמר ..."
במה רואה הרמב"ן ובמה רואה הזהר בקטע זה את גדולתו של משה?